

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 23   18 març 2018   núm. 209

ofscat.jimdo.com

ofspompeia@hotmail.es

QUARESMA

"ABRACADABRAPATADECABRA"

Ha estat aquesta setmana. Sí. Diumenge passat amb la Transfiguració, diumenge que ve serà l'episodi dels venedors del temple. Aquest dimecres passat, ahir, la mare dels fills del Zebedeu. Tots tres moments de l'Evangeli tenen quelcom en comú i a mi m'ha fet venir al cap aquelles paraules que tothom coneix, pronuncia però que ningú no sap què volen dir. Ara me'n venen al cap unes quantes: "supercalifragilisticoespialidoso", "Chibricúchibricáchibricuricurifáchibricuricuriferi", També "jamalajíjamalajá". Aquestes paralules que ningú sap què volen dir, però que tothom coneix se'n diuen cabalístiques. Encara que en essència, la càbala (paraula que vol dir "rebre") és un sistema d'interpretació mística i al·legòrica de la Torà que busca en aquest text el significat del món i la veritat. Així que molt possiblement la definició no sigui correcta, però tirem endavant.

Fins i tot, el "supercalifragilisticoespialidoso" es una cançó de la pel·lícula de Walt Disney, "Mary Poppins", dirigida per Robert Stevenson i protagonitzada per Julie Andrews i Dick Van Dike. Aquesta cançó fou un èxit rutilant entre el públic infantil de la primera meitat de la dècada del seixanta. Es traduí a diferents idiomes, però mai ningú no gosà traduir la paraula perquè segurament és impossible. Doncs ací volia arribar.

Aquest dies, ja us ho he dit a l'inici de la reflexió, els fragments llegits de l'Evangeli en els dies que us he marcat tenen en comú un sentit molt particular en el fons del seu contingut. Al Tabor: *"Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va manar que no expliquessin a ningú allò que havien vist, fins que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules, però discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts»".* A la mare dels fills de Zebedeu: *"--Ara pugem a Jerusalem, i el Fill de l'home serà entregat als grans sacerdots i als mestres de la Llei, el condemnaran a mort i el posaran en mans dels pagans perquè l'escarneixin, l'assotin i el crucifiquin; però el tercer dia ressuscitarà".* Al temple de Jerusalem: *"--Destruïu aquest santuari, i en tres dies l'aixecaré. Els jueus replicaren: --Aquest santuari ha estat construït en quaranta-sis anys, i tu el vols aixecar en tres dies? Però ell es referia al santuari del seu cos".*

Petites mostres que han coincidit aquesta setmana. N'hi ha moltíssimes més al llarg de tot l'Evangeli. Al deixebles, als Apòstols, i ben segur que als Dotze, tot i que aquests darrers, ben segur, cada dia conviuen i compartien amb Jesús la vida i la intimitat més pregona, totes aquestes paraules de "ressuscitar d'entre els morts", "al tercer dia ressuscitarà", "destruïu aquest santuari, i en tres dies l'aixecaré", els sonaven a tots com a nosaltres el "abracadabrapatadecabra" o les altres paraules proposades. Ni tan sols els hi sonava a xinés, perquè com a mínim, si els sonés a xinés sabrien que era un idioma. Però ni això.

Ara us demanaré un petit esforç... Poseu-vos en el seu lloc. Remunteu-vos quasi dos mil anys enrere, i, ni que haguéssiu estat al costat de Jesús i haguéssiu sentit les mateixes paraules. Per moltes hores que haguéssiu passat al costat d'Ell. Ho haguéssiu

entès? Ho haguéssiu comprès? Ho haguéssiu assumit? Què us hagués semblat sentir les seves paraules? No us hagués semblat que sentíeu una expressió cabalística? Us haguéssiu pogut fer càrrec del seu transcendentalisme, de la seves dimensions i de les seves conseqüències?

Nosaltres llegim els esdeveniments a la llum d'una tradició, la de l'Església; a la llum d'una història, la nostra; a la llum d'una experiència, la de les comunitats cristianes que ens han precedit; però sobretot a la llum de l'Esperit Sant. Vivim una fe de Pentecosta, no només de resurrecció. Torno a preguntar-vos com se us quedaria el cos sentint aquestes paraules abans de la Resurrecció i abans de la Pentecosta? Podríeu amb elles?

Simplement... Donar una volta més al "cargol" del Misteri Pasqual. I ho escric amb majúscula perquè amb majúscula vull que consti.

Fra Joaquim Recasens, ofm

FRANCISCÀ, NACIONALISTA...I SANT.

No fa massa dies, el conegut butlletí eclesial *El Pregó* (nº 551), ens parlava sobre dos creients de pedra picada que havien estat canonitzats per Joan Pau II. Eren dos religiosos polonesos que, des de l'Evangeli, havien lluitat aferrissadament per alliberar el seu país de l'opressió russa de mitjan segle XIX. L'administració civil, tota en mans dels russos, havien prohibit l'esenyament de la llengua polonesa a les escoles i universitats; i també havien prohibit els llibres de text que consideraven "desafectes" als ocupants, com per exemple, els d'Història de Polònia o la difusió de la literatura polonesa. Fins el Papa demanava als polonesos que se sotmetessin als *govern del tsar rus*.

Les ordres del Papa als catòlics polonesos no impediren que es produís una revolta contra Rússia el 1863. Els polonesos, cansats de tantes repressions, humiliacions i persecucions s'aixecaren contra l'opressor. Van ser derrotats i les conseqüències foren funestes per a ells. Entre els insurrectes vençuts, ens trobem amb un carmelità, Rafael Kalinowski, i un germà de l'Orde franciscà seglar, Albert Chmielowski. Ambdós foren condemnats a mort, encara que un temps després els fou commutada la pena per l'exili a Sibèria de fra Rafael i l'amputació d'una cama per l'Albert. Aquest, per evitar represàlies posteriors es refugià a Brussel·les, on estudià pintura durant uns anys.

Quin havia estat el seu crim? Estimar el seu poble, la seva llengua, la seva Història...i defensar-les des de les armes pacífiques i pacificadores de l'Evangeli: el diàleg i la reconciliació. Van exposar la seva vida per amor als germans i a tot allò que era ben seu. El nostre germà Albert així que li fou possible retornà a la pàtria i en constatar sobre el terreny els desastres ocasionats per la guerra i l'ocupació russa, abandonà un futur brillant com excel·lent pintor, i tot i la mutilació d'una cama, fundà els Germans terciaris franciscans Servidors dels Pobres (1887), i la branca femenina de la Congregació (1891). Aquests religiosos i religioses terciaris franciscans, es dedicaren a acollir els sense-sostre i els indigents que, pels estralls de la guerra, es podien

comptar a milers, servei que els caracteritza encara avui en dotzenes de centres i fraternitats escampats arreu dels països de l'Est.

El terciari germà Albert, sí que va saber fer-se seva la pregària que tant ens agrada. Ell sí que va saber posar pau allà on hi havia odi, esperança on hi havia desesperació, perdó on hi havia ofensa, llum on la tenebra havia produït la foscor i la mort.

¿Qui gosaria dir al nostre bon terciari -com ho ha afirmat amb rotunditat algun bisbe darrerament- que un bon catòlic no pot ser nacionalista?. I, fins sant, ja que el Germà Albert, junt amb fra Rafael, foren canonitzats a Roma el 1989 per Joan Pau II. Un sant és un referent de la fe viscuda amb heroisme, un exemple que l'Església ens proposa a tots els cristians i que ens acompanya en el camí de la vida. Que el nostre germà Albert il·lumini l'Orde franciscà seglar de Catalunya en aquests moments de tensió i conflicte que ens toca viure. Que per la seva intercessió, els cors dominats per l'odi i la violència, es desbloquegin i s'obrin al diàleg i a la pau. Que ell pregui per nosaltres, pel nostre país, per un país que estimem tant com ell va estimar el seu.

Fra Josep M. Segarra, ofmcap.

QUARESMA

Deixem-nos sacsejar per Déu. Comencem la Quaresma. Iniciar quelcom de nou implica canvis a la vida personal. Tot canvi és precedit per un temps de crisi. Jesús, empès per l'Esperit, va al desert, lloc d'experiència de Déu i també de prova. Jesús s'ha de fer propi el projecte del Regne de Déu. Això sacseja el seu cor. Deixem-nos sacsejar per Déu. Demanem-li valentia per assumir el seu projecte per a cadascun de nosaltres. És opció personal sortir del «desert» o quedar-se. Podem omplir-nos de Déu o quedar-nos «buits». Som lliures per obrir el cor i la vida al Regne, deixant que la Bona Nova ompli el nostre «buit». En aquests dies de gràcia obrim una ruta a la conversió que exigeix valor i demana donació.

Per donar testimoni Jesús puja a la muntanya amb els deixebles més propers. Els invita a pregar. L'activitat de Jesús i els seus companys havia estat trepidant: guaricions, discussions, miracles. Obres que són resposta de fe a la missió. De vegades ens fa una mica de vergonya parlar als altres de Déu. Els parlem dels pobres, del compromís... Genial! Però de l'experiència de Déu, que eixampla l'ànima i ens fa afrontar el futur amb esperança il·limitada, no solem parlar-ne amb tanta passió. Com a deixebles de Jesús, avui l'evangeli ens invita a donar aquest testimoni personal de Déu. Hem de fer present el Regne amb obres, com féu Ell, però prioritizant l'íntima relació amb Déu: la pregària. Sense aquesta, les obres són un activisme social més.

Gna. Clara Fernández, osc.

“Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l’hem trobat.” (Lc 15, 11-32)

Retornar al Pare és tornar a l’amor, la pau i bé.

Actualment la societat ens classifica segons les nostres condicions depenent de si encaixem en el seu prototip de vida. Així doncs, és fàcil oblidar el sentit humà que és la nostra essència. I les comparacions estan a primera línia. Ben vist, no són nous aquests sentiments. L’aflorament d’aquests ens mostren l’egoisme que transmet el germà gran del fill pròdig quan sap que el seu germà petit torna a casa: el fa posar a la defensiva perquè té por de perdre el seu pare, sense ser conscient que ell ja és al seu costat. Costa molt mirar la llum quan hi ha foscors perquè la por no la deixa veure. Triar viure encara que estiguis envoltat de mort i triar la veritat encara que estiguis envoltat de mentida són gestos generosos cap a Déu.

Tornar penedit, per petit que sigui el pecat, és una alegria per a Déu, i quan coneixes aquesta alegria, no renunciïs a viure en la foscor, sinó que decideixes no viure dins d’aquesta. És una mostra de rendició absoluta del fill perdut quan torna a casa.

L’amor que sent el pare cap als seus dos fills no té diferències ni classificacions: els accepta tal com són cadascun en la seva essència i perdona les ofenses comeses a la seva llar.

L’infinit amor de Déu ens abriga dia i nit. Com la gallina que reuneix els seus pollets sota les seves ales, així ens abriga Déu amb el seu mantell, fent-nos sentir segurs, segurs i en pau. (Mt 23, 37-38): perdonant les nostres culpes sense condicions ni judicis.

Elisabeth Pachacama, Arenys de Mar

Los tres “ejercicios cuaresmales”

El primero y más importante es la oración, es el trato directo de nosotros mismos con el Buen Dios. La oración, que sale del corazón es el amor, y todo lo que de él deriva es lo que cuenta: la confianza, el abandono, la humildad, el cariño ... Las “palabras” que dirigimos al Señor, en si mismas no cuentan mucho, pero si la intención con la que salen de nuestro corazón.

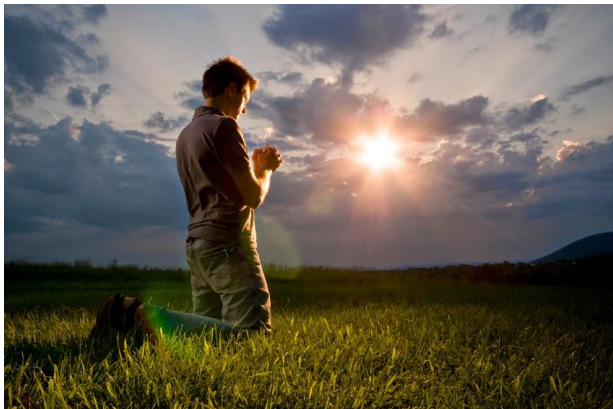
Después de la oración, debemos practicar el ayuno, que es el trato con nosotros mismos. Es una autopurificación. Hay muchas clases de ayuno que son provechosas, pero no debemos perder de vista aquel ayuno que practicamos como consecuencia de nuestra obediencia a la Iglesia..., pues esta clase de ayuno nos aumenta la humildad y la fe en Quien sabemos que nos ama, nuestro Creador y Padre del Cielo.

Una vez superados estos dos niveles, ya estaremos en condiciones de hacer limosna, estaremos en condiciones de darnos nosotros mismos al prójimo, con amor y por amor a Dios. Este acto de dación en si mismo no tiene valor si no va acompañado de amor.

Si prestamos un poco de atención a estos “ejercicios” cuaresmales, nos daremos cuenta que son la viva repetición de aquello que el Buen Dios nunca se cansa de decirnos: “Amad a Dios sobre todas las cosas, y al prójimo como a ti mismo”.

Para encontrarnos a nosotros mismos, primero tenemos que encontrar a Dios. Para encontrar a nuestro prójimo, antes tenemos que habernos encontrado a nosotros mismos, pues no podemos dar lo que no somos ni lo que no tenemos.... Después, todo se pondrá en marcha para seguir al Camino, Verdad y Vida con el motor del amor ...

Balbina Birba, ofs

LA QUARESMA A TOT COLOR

(Art. de Gabriel Magalhães publicat a *La Vanguardia*, Barcelona, el dilluns 19 de febrer de 2018, pàg. 20, adaptat per Carles Fontanals, ofs)

Les paraules de les coses de l'Església de vegades són massa cultes, críptiques. Mots com *pentecosta*, *paràclit*, *transverberació*, ... En ocasions, la densitat cultural d'aquests termes els fa perdre el sentit original, molt senzill, que pretenien. Això passa amb la paraula Quaresma, que evoca entre nosaltres cendres, dejunis, abstinències, ... quan en realitat es tracta d'un repte clar: en quaranta dies hem de ser capaços de crear una versió millor de nosaltres mateixos.

A cada cristià se li dóna l'oportunitat que tregui una versió millorada d'ell mateix, capaç de més amor, més justícia, millors rumbos. Per això cal reconèixer els errors. Cada error funciona com una gàbia. Penedir-se vol dir obrir les portes d'aquestes cel·les, augmentant la nostra capacitat de cel. Si convé amb esforç, o dolor, però el camí de la nostra felicitat ha de saltar per sobre de la tanca de viure còmodament (i d'aquí ve la paraula *penitència*).

Però la penitència pot ser viscuda a tot color. No oblidem que l'esforç de crear, d'entendre pensant, d'actuar estimant, forma part de la partitura quaresmal. Vegem que els treballs descomunals de Miquel Àngel van ser penitències, fins al punt que al Judici Final a la Capella Sixtina, es representa a si mateix com un parrac de pell de la que s'havia deslliurat.

Any rere any, la Quaresma ens estira cap al millor de la nostra ànima. En el fons, de Quaresma en Quaresma, ens anem acostant a l'obra d'art de nosaltres mateixos, que és la veritat, clara, humil i honesta del que som. La Quaresma suposa una transfiguració.

Si mirem al nostre voltant, quina falta li fan al món aquestes petites metamorfosis de cada un de nosaltres, que juntes, poden ser un gran canvi en la societat. Tot tan gris, tan trist i recargolat. I cada ésser humà, capaç del millor de si, és una finestra oberta que allibera els altres de la seva malenconia.

Somio una Quaresma, ni grisa ni morada, sinó a tot color. En la qual, havent-hi tots reconegut els nostres errors, estenguem la mà a l'altre per acollir la que ell ens lliura, en un sincer retrobament, un tornar a començar. Només estant en pau i bé amb nosaltres mateixos podrem oferir la pau i el bé als altres, amb tots els colors de la primavera.

I tornar a començar ...

Desde mi rincón.

Hoy desde "mi rincón" quiero compartir una pequeña parte de la conferencia que dio el Papa Francisco a la Congregación del Clero el 24 de Octubre de 2016, sobre la Pastoral Vocacional. Y que creo que estas orientaciones las podemos aplicar a la Pastoral Vocacional de la Orden Franciscana Secular:

"La gente que trabaja en la Iglesia debe de estar siempre en movimiento y utilizar la frase que Jesús utilizó con sus discípulos: **"Seguidme"**. El deseo de Jesús es que las personas estén siempre en camino, que se muevan desde una postura sedentaria y mortal para la vida, rompiendo la ilusión de que se puede vivir feliz estando confortablemente sentado encima de sus seguridades, les dijo el Papa.

La búsqueda y el deseo son magnitudes que tienen los jóvenes naturalmente y "es el tesoro que el Señor coloca en sus manos y que deben cuidar y cultivar para que florezca". El cuidado es esencial. Requiere habilidades para "el discernimiento que debe acompañar a la persona y que supone no hacerse con su voluntad o con la pretensión de controlar la gracia de Dios".

La promoción de las vocaciones, que es la misión de todos los católicos, debe seguir los pasos que utilizó Jesús cuando interactuaba con personas. **"Jesús se paró y miró, sin prisas. Es lo que convirtió su mirada en fascinación"**. No se quedó resguardado en su fortaleza sino que se internó por las ciudades y los pueblos, parando para escuchar a las personas que encontraba conociendo "los deseos de la gente que le buscaba, las desilusiones de unan de pesca infructuosa, la sed ardiente de una mujer que fue al pozo a buscar agua o el deseo imperioso de cambiar de vida".

"De la misma manera, en lugar de reducir la fe a un libro de recetas o a una colección de normas, **podemos ayudar a la gente joven a preguntarse las cuestiones fundamentales**, ponerse en camino y descubrir la alegría del evangelio". Todos los pastores, especialmente los que están involucrados en que los jóvenes católicos hagan discernimiento de sus vocaciones, deben tener un estilo pastoral que sea "atento, no precipitado, dispuesto a parar y a profundizar, a entrar en la vida del otro sin que él o ella se sientan juzgados o amenazados".

Fº Javier Conejo OFS

ORDENACIÓ SACERDOTAL

El sàbado 17 de febrero de 2018, es día de fiesta grande. Viene a nuestra querida Parròquia dels Franciscans de Sabadell el obispo de la diócesis Monseñor Josep Àngel Saiz Meneses, para ordenar presbítero al diácono Fray Manuel Hernández Rodríguez, en presencia del Ministro Provincial, Fray Juan Carlos Moya.

Y en presencia de los frailes menores que han podido asistir en sàbado, y en presencia de la familia de Fray Manuel, en presencia de los hermanos de la Tercera Orden, ... En definitiva, la feligresía entera de la Parròquia dels Franciscans de Sabadell quiso estar al lado de Fra Manel en un día tan señalado.

Desde el Boletín me gustaría resaltar la sencillez franciscana en que discurrió la ceremonia. La habilidad con que se fueron explicando los distintos momentos de la ceremonia para ser entendibles para todo el mundo. La celebración del sacramento del Orden incardinado en el sacramento de la Eucaristía. El control de los tiempos, en ningún momento la ceremonia resultó pesada, cosa difícil estando el “duó dinámico” Fray Agustí Boadas i Fray Gerard Sarapura. A todo ello ayudó el recordatorio de la efeméride en forma de revista en la que están recogidos todos los textos.

Desde las lecturas de la Eucaristía y la explicación que de ellas dirigió el Señor Obispo en la homilía, quedo clara, clarita, la misión de Fra Manel. Desde Jeremías 1,4-9,: “El Señor extendió la mano y me tocó la boca; y me dijo: Mira: yo pongo mis palabras en tu boca”. Jeremías se sentía incapaz de predicar la conversión al Señor, pero el Señor puso en el joven Jeremías, junto a las palabras, su fuerza. El camino es difícil pero el Señor garantiza su apoyo.

El Salmo es el 23: “El Señor es mi pastor, nada me falta”.

En la segunda lectura, Ef 4, 1-7. 11-13, San Pablo hace todo un plan de vida: cada cual tiene sus dones según la medida de la gracia dada por Cristo, en esta diferenciación hemos de buscar la convivencia entre nosotros en paz, en la lucha por adorar, ahora todos juntos, “por un solo Señor, una sola Fe y un solo Bautismo”.

El Evangelio, Jn 20, 19-23, nos muestra a los Apóstoles muertos de miedo encerrados en el cenáculo. Jesús se presenta: “Paz a vosotros”, ellos se alegraron de verlo, pero Jesús repitió. “Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo. Dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos”.

Manuel, compañero de San Francisco y de Santa Clara, que sirvas el desempeño de tu orden presbiterial con fidelidad, humildad y sabiduría.

Fray Manuel se mantuvo firme hasta casi el final, pero alma generosa se esforzó en dar las gracias:

Gracias, Dios, porque me has llamado
Gracias a vosotros por haberme acompañado
Gracias a mi familia, mi padre, mi ....
No dejéis de rezar por mi,
Lo que soy lo soy por vosotros
(Quisiera decir más cosas...)
Gracias.

Carmen Pérez, ofs

AGENDA

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Dilluns 5 de març, 18h. Pregària a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2^a, de Barcelona.

Dijous 8 de març, 19,30h recés “Néixer de nou”. Per Fra Josep Manuel Vallejo a la Cripta de Pompeia, Diagonal 450. Barcelona.

Dissabte 10 de març, Capítol Provincial de l'OFS Catalunya, 9,30h. Acollida, 10h Missa. 11h. Capítol. A Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Diumenge 11 de març, 2on diumenge.

Dilluns 12 de març, 18h. Formació a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2^a, de Barcelona.

Dimarts 13 de març, 19,30h. Pregària Interfranciscana amb el lema “Del coneixement a l'amor de Déu” al Col·legi Sant Francesc d'Assís de les Germanes Franciscanes Missioneres de la Immaculada, plaça Universitat 2 de Barcelona.

Dijous 15 de març, 20h. Dins el Curs *Literatura i Cristianisme*, Conferència “Ety Hillesum” per Alfons Garrigós. A Pompeia Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. BCN.

Dilluns 26 de març, 18h. Formació a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2^a, de Barcelona.

Diumenge 18 de març, 3er. diumenge.

Fraternitat d'Arenys de Mar, 9h. Pregària davant el Santíssim. Exposició del Tema: Margarita de Cortona, terciària franciscana. Després Eucaristia. c/ Santa Maria 7, Arenys de Mar.

Fraternitat de Sabadell, 10h. Recés de quaresma a la Residència d'Assís. A Sant Quirze del Vallés.

Dimarts 20 de març, 20h. Conferència “Els infinitius de la vida” per Josep Mª Esquirol. A Pompeia Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. BCN.

Divendres 23 de març, 17,30h Via Crucis de la Família Franciscana al Claustre del Monestir de Pedralbes.

Dissabte 24 de març, 10.30 h Recés de Quaresma per Fra Francisco Pesquera al Monestir de Pedralbes.

Diumenge 25 de març, 4t. diumenge i Rams

Fraternitat d'Igualada, 10,15h. Assemblea i Eucaristia.

Fraternitat de Granollers, 12,30h. Eucaristia, 14 dinar fratern, 15,30 Mirades d'Amor, 16h Formació “El desarrollo humano integral en la caridad y en la verdad.

Dilluns 26 de març, 18h. Formació a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2^a de Barcelona.

**Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entl.2n.
08006 Barcelona, Tel. 635 612 431.**